

PROLOOG

| ENNE | **TOM**

Ma olen sõgedalt, valusalt, kõrvuni ja totakalt armunud.

Ta nimi on Daisy. Me kohtusime nelja-aastastena. Olen seda tüdrukut armastanud alates neljandast eluaastast – just nii hale ma olengi. Nägin, kuidas ta mänguväljakul aplaid oravaid võileivatükkidega toitis, ja suutsin mõelda vaid seda, et ei tea ühtki teist elusolendit, kes oleks nii kaunis või lahke kui Daisy Driscoll. Ja ma olin kadunud mees.

Ma ei öelnud talle väga kaua, mida ma tunnen. Ei suutnud seda teha. Tundus ilmvõimatu, et selline kuldsete juuste ja kahvatusiniste silmade ning meie vannitoaavalamu portselani meenutava nahaga ingel võiks tunda kümnendikkugi sellest, mida mina tundsin tema vastu, järelikult polnud mõtet üritadagi.

Kuid nüüd on see muutunud.

Nüüd on Daisy lubanud mul end koolist koju saata. Kui mul veab, laseb ta mul käest kinni hoida ja tema kirsipunased huuled kaarduvad mind vaadates kergeks salapäraseks naeratuseks, mis mind põlvist nõrgaks võtab. Ma hakkam mõtlema, et ta võib tahta, et ma teda suudleksin.

Aga ma kardan. Kardan, et kui ma teda suudelda üritan, annab ta mulle laksu vastu vahtimist. Kardan, et kui ütlen talle, mida ma tegelikult tunnen, silmitseb ta mind kaastundliku pilguga

ja ütleb, et tema ei tunne sama. Kardan, et ta ei luba mul enam
iialgi end koju saata.

Kuid need pole asjad, mida ma kõige rohkem kardan.

Kõige rohkem kardan ma seda, et kui ma Daisyt suud-
lema naaldun, laseb ta mul seda teha. Kardan, et ta nõustub
olema mu kallim. Kardan, et ta lubab mind oma magamis-
tuppa, kui ta vanemaid kodus pole, ja me saame viimaks
olla kahekesi.

Ja ma kardan, et kohe, kui me kahekesi jääme, põimin
ma sõrmed ümber ta kena valge kaela ja pigistan, kuni tal on
hing väljas.

Kes on see mees ja mida ta tegi mu kohtingukaaslasega?

Ma peaksin täna õhtul kell kaheksa kohtuma Kevini-nimelise mehega, et koos temaga õhtust süüa. No tegelikult olid kavas joogid kell kuus – siis on lihtsam jalga lasta –, kuid Kevin saatis mulle Cynchi kohtingurakenduse kaudu sõnumi, et tal läheb töö juures kauem ja äkki lükkaks kohtumise kella kaheksaks ja sööks õhtust.

Kuigi ma sain isegi aru, et see pole mõistlik, nõustusin.

Aga Kevin tundus sõnumeid vahetades tõepoolest tore olevat. Ja fotodel oli ta nunnu. *Päriselt* nunnu. Armas poisikeselik naeratus, sära silmis ja helepruunid laubale langevad juuksed täiesti jumalikult sassis. Ta nägi välja nagu noor Matt Damon. Ma olen Cynchi vahendusel paljude jubedate kohtingute otsa kukkunud, kuid selle osas tundsin mõõdukat optimismi. Jõudsin restorani isegi veidi varem ja olen nüüd viimased kümme minutit baarileiti juures innukalt mehe saabumist oodanud.

„Sydney?“ küsib minu ees seisev mees.

„Jah?“

Vahin meest, oodates teda ütlemas, et Kevin leidis meie kohtingule teel olles traagilises taksoõnnetuses otsa, sest see sell ei ole küll *kindlasti* Kevin. Aga selle asemel sirutab ta mulle hoopis käe.

„Mina olen Kevin,“ ütleb ta.

Püsin oma baaripukil. „Oled või?“

Heakene küll, jääme realistlikuks – mitte keegi ei näe elus välja nii hea nagu fotodel kohtingurakenduses. No mõelge ise, mitte keegi, kes tahab kohtingule pääseda, ei tee endast ülesvõtet just siis, kui ta end pohmellis peaga voodist välja veeretab. Inimene peab ennast üles mukkima, klõpsima iga võimaliku nurga alt ja

erinevat valgustust kasutades vähemalt viiskümmend kaadrit ja nende seast parima välja valima. Seda ütleb lihtsalt kaine mõistus.

Ja tõepoolest, võib juhtuda, et see ainus ideaalne foto on tehtud kümne aasta eest. Mina selle loogikaga nõustuda ei kavatse, kuid mõistan, miks inimesed seda teevad.

Aga see mees ...

Pole mingit võimalust, et see saaks olla mees Cynchi profiilipildilt. Isegi mitte kümme aastat tagasi – mitte *ilma pealgi*. Ma lihtsalt ei usu seda.

Ehkki see on ebaviisakas liigutus, haaran käekotist telefoni ja avan otse tema nina all rakenduse. Võrdlen poisilikult nägusat meest fotol enda ees seisva mehega. Ja tõi mis tõi, see ta pole.

Minu selle õhtu kaaslane on fotol olevast mehest vähemalt kümme aastat vanem ja kontkõhn, lausa luider. Minu meelest ei klapi isegi ta silmade värv. Ta blondide juuste piir on tublisti taandunud, kuid see, mis on juustest alles jäänud, on pikka lohakasse sappa veetud.

See ei ole mees fotolt. Olen selles kindlamgi kui faktis, et mulle meeldivad pikad jalutuskäigud läbi Central Parki ja tundide kaupa Netflixi vaatamine.

„Jaa, see olen mina,“ kinnitab vale-Kevin mulle. (Ehkki tegelikult on vale-Kevin mees fotol. Võib-olla on ülesvõte *tõepoolest* tehtud Matt Damonist. Ma hakkam arvama, et nii see võibki olla.)

Tahan talle öelda, et ta ei sarnane sugugi fotoga, kuid need sõnad kõlavad mu peas nii, nagu ma oleksin ainult välimust hindav inimene. Hea küll, tõepoolest, Kevin erineb tohutult oma profiilil olevast fotost. Aga on see ikka oluline? Me oleme Cynchi vahendusel sõnumeid vahetanud ja ta tundub olevat tore inimene. Ma peaksin talle võimaluse andma.

Ja kui asjad ei suju, siis helistab mu sõbranna Gretchen mulle kahekümne minuti pärast väljamõeldud vabandusega, et anda mulle võimalus minekut teha. Ma ei lähe kunagi, *mitte iialgi* kohtamisele ilma kokku lepitud päästekõneta.

„Nii tore on sinuga päriselt kohtuda,“ ütleb päris-Kevin.
„Sa näed välja täpselt selline nagu fotol.“

Kas ta ootab nüüd, et ma sama ütleksin? See on mingi proovilepanek või? „Ee,“ venitan vastuseks.

„Tule,“ ütleb ta. „Otsime endale koha.“

Me saame endale boksi baari nurgas. Sinnapoole suundudes märkan paratamatult, kuidas Kevin minu kohal kõrgub. Mulle reeglina meeldivad pikka kasvu mehed, kuid tema vajaks hädasti veidike liha luudele. Tunnen, nagu kõnniksin kõrvu luuavarrega.

„Mul on nii hea meel, et me viimaks selleni jõudsim,“ ütleb Kevin end minu vastas istuma seades. Miks ta hobuse-saba nii korratu on? Kas ta poleks võinud seda enne kohtamist vähemalt ära kammida?

„Minul ka,“ ütlen, kuigi ega sellel lausel suurt tõeväärtust ei ole.

Ta libistab pilgu üle minu, kooljalikul näol heakskiitev ilme.
„Ma pean sulle ütlema, Sydney, et nüüd, sinuga päriselt kohtudes, on mul tõepoolest tunne, et sa oled ideaalne naine.“

„Ah?“

„Igas mõttes.“ Ta naeratab mulle säravalt. „Kui ma silmad sulgeksin ja kujutaksin ette ideaalset tüdrukut, oleksid see sina.“

Ohoo. See on ... armas. Võimalik, et üks kõige kenamatest komplimentidest, mis on mulle kohtingul tehtud. Tänan sind, päris-Kevin. Tunnen heameelt, et otsustasin siiski jääda. Ja nagu juba öeldud, meeldivad mulle pikka kasvu mehed, nii et natuke külgetõmmet ma siiski tunnen, ehkki ta erineb täielikult oma profiilist. „Tänan sind.“

„Nojah,“ lisab tema, „välja arvatud su käsivarred.“

„Minu käsivarred?“

„Need lotendavad veidi.“ Ta kirtsutab nina. „Aga kõik muu on vinge. Nagu ma ütlesin, oled sa ideaalne naine.“

Oot. Mida. Mu käsivarred *lotendavad*? Kas ta tõepoolest ütles mulle seda just praegu?

Hullem veel, nüüd püüan ma salamisi oma paljaid käsivarsi silmitseda. Ja miks ma panin täna selga varrukata kleidi?

Mu kapis on ainult kaks varrukateta kleiti. Võinuksin kanda mõnd varrukatega hilpu, mis varjanuks mu väidetavalt jubedaid käsivarsi, aga või veel, mina valisin *selle*.

„Kas ma võin teile midagi joodavat pakkuda?“

Ettekandja seisab kergitatud kulmudega meie kõrval. Pööran pilgu suure vaevaga oma kohutavatelt käsivartelt kõrvale ja vaatan tema poole. „Ma ... ma võtan dieetkoola.“

„Dieetkoola?“ Kevin paistab olevat jahmunud. „See on nii igav. Võta mingi päris jook.“

Ma ei joo mingi hinna eest esmakohtingul Cynchist leitud mehega midagi alkohoolset. Ma ei taha mingilgi moel oma kriitilist meelt summutada. „Dieetkoola ongi *päris* jook.“

„Ei, ei ole.“

„No igatahes on see *vedelik*.“ Pörnitsen talle üle kleepuva pinnaga puust laua otsa. „Niisiis nimetan ma seda joogiks.“

Kevin pööritab ettekandja poole vaadates silmi. „Olgu, mina võtan Corona ja tema võtab *dieetkoola*.“ Seejärel pilgutab ta ettekandjale silma ja ta suu vormib sõna: „Vabandust.“

Heidan pilgu käekotile enda kõrval. Millal see Gretchen viimaks helistab? Mul on põgenemisvõimalust vaja.

Age võib-olla ei ole ma õiglane. Olen päris-Kevinit tundnud vaid viis minutit. Peaksin talle siiski võimaluse andma. Sellepärast ma ju palusin Gretchenit, et ta helistaks kakskümmend minutit pärast kohtingu algust. Viie minutiga antud hinnang on ennatlik. Kui ma ei anna ühelegi mehele rohkem aega kui viis minutit, käin järgmised kakskümmend aastat ainult esimestel kohtamistel. Ja kuna ma olen kolmekümne nelja aastane, ei saa ma seda luksust endale lubada.

„Kuradima vinge,“ tähendab Kevin pilguga jookide järele minevat ettekandjat jälgides. „Tal on *täiega* kenad käsivarred.“

Gretchen, mida sa ootad?

„Ühesõnaga, rühmaga liituv uus liige peab maksma 2000 dollarit,“ seletab Kevin mulle, „aga iga müüdnud puhkusepaketi eest teenid 5000 dollarit komisjonitasu. Päris vinge, mis?“

Veian friikartulit läbi väikese ketšupisortsu taldrikul. Kohtamine on kestnud juba nelikümmend minutit ja ma olen mingil seletamatul põhjusel endiselt siin. Nõme Gretchen. Ta ameleb oma kallimaga või teeb midagi muud säärast ja on vaese väikese minu täiesti unustanud. Ma isegi saatsin talle sõnumi – SOS –, aga ta pole mulle ikka veel helistanud.

„Ma võiksin su kindlasti sinna rühma aidata.“ Kevin krõmpsub võrtsikaid grillitud kanatiibu – nii kondise tüübi kohta on tal erakordselt hea isu. Mainisin talle korra, et ta põsk on grillikastmega koos, ja ta pühkis selle puhtaks, aga iga kord, kui ta suutäie võtab, määrab ta seda veel rohkem näole laiali. Mingil hetkel ei viitsinud ma talle enam öelda, et ta nägu on rokane. „Kas tahad, ma helistan Loisile firma peakorterist? Sydney, see on erakordne võimalus. Sul veab, et ma sinu ellu sattusin.“

„Ei, tänan,“ ütlen.

Kevin küünitab üle laua mu dieetkoola järele. Kui kanatiivad lauda toodi, kurtis ta, et need on liiga võrtsikad, ja jõi järgmise viieteistkümneminuti jooksul ära tellitud õlle, siis veel teisegi õlle ja nüüd läheb ta minu dieetkoola kallale. „Miks mitte? Miks peaksid sa keelduma võimalusest teenida aastas kuuekohalist summat?“

„Ilmselt sellepärast, et see on püramiidskeem.“

„Püramiidskeem?“ Kevin kõhutab naerda. „Miks sa seda arvad?“

„Ma olen nimelt raamatupidaja ja tunnen püramiidskeemi ära.“

„Ei, sa lihtsalt ei saa aru,“ ei jäta tema jonnini. „Kuule, ma üritan sulle teenet osutada. Sinu töö on ju megatüütu, muudkui

arvuta päev otsa. Kas sa ei tahaks parema meelega aastas mõned müügitehingud sõlmida ja ülejäänud aja oma isiklikus luksuslikus puhkemajas lebotada?“

Ma ei tea, mida selle peale öelda, niisiis haaran oma käekoti. „Ma lähen tualetti.“

Loodetavasti on tualetis aken, kust ma saan välja ronida.

WCsse jõudes avastan, et akent sel õnnetuseks pole. Niisiis kasutan tõepoolest tualetti, seejärel veedan järgmised kaks minutit end peeglist vahtides ja tähelepanelikult oma „lotendavaid“ käsivarsi uurides. Need ei näe ju nii hullud välja?

Ei näe ju?

Guugeldan parasjagu telefonis käsivarsi trimmivaid harjutusi, kui see helisema hakkab. Ekraanile ilmub Gretcheni nimi ja mu lõug tõmbub krampi. Nüüd lõpuks ta siis helistab. Siis, kui see õhtusöök on kestnud nelikümmend viis kuradima minutit. Libistan vastamiseks sõrmega üle ekraani.

„Päriselt, Gretchen?“ haugatan tervitamata telefoni. „Ma olen olnud oma elu kõige hullemal kohtingul ja see on sama hästi kui sinu süü.“

See ei ole tegelikult päris õiglane. Päriskevini arvele läheb vähemalt 50 protsenti sellest jubedast õhtust. Aga ma olen tige ja pean end *kellegi* peal välja elama.

„Anna palun andeks!“ hüüatab Gretchen. „Me vaatasime Randyga filmi ja me lihtsalt kaotasime ajataju ...“

„Jajah ...“

„Ma isegi ei tahtnud seda filmi vaadata,“ väidab tema. „Randy lubas mulle, et tuletab helistamist meelde, aga siis ... noh, tead küll.“

Kuulen Randyt taustal ütlemas: „Kuule! Ära ütle talle, et see on *minu* süü!“ Ja siis hakkab Gretchen itsitama, nagu kōditaks mees teda või midagi. Hammustan huulde, mõeldes pahameelega, kui toredad Gretchen ja Randy koos on. Kui ma Gretcheniga sõbraks sain, oli ta vallaline nagu minagi. Ja siis, ühel päeval, kui me koos liftis üles sõitsime, hakkas ta järsku seletama,

kui jumalik on minu maja haldur. Ja nüüd on nad juba mingid kuus kuud käinud!

Ärge saage minust valesti aru, mul on hea meel, et mu sõber endale unelmate mehe leidis. Mina lihtsalt üritan endiselt enda oma leida.

„Kus sa praegu oled?“ küsib ta.

„Redutan loomulikult kempsus.“

„Oh jumal. Mul on nii kahju.“

„Pole hullu,“ porisen. „Küllap armatsesid sina kirglikult oma kallimaga, samas kui mina olen siin plindris tüübiga, kes üritab mind veenda püramiidskeemiga liituma.“

„Oh ei, Syd! Päriselt?“

„See pole veel kõige hullem,“ ütlen. „Ta ema proovis poole söömise pealt temaga FaceTime’is ühendust võtta ja tema vastas talle! Ma pidin ta emale tere ütleva! Gretchen, tema *emale!* Esimesel kohtingul!“

„Mul on tõesti kahju,“ ütleb tema, ehkki on selge, et ta püüab naeru tagasi hoida.

„Muidugi mõista.“

„Ausalt, Syd. Ma tunnen ennast pahasti. Homme pärast joogatundi on kohv ja muffinid minu poolt.“

Küllap võin ma vabanduse vastu võtta. Pealegi on kohting sisuliselt läbi. Vaid viie minuti pärast ei näe ma päris-Kevinit või vale-Kevinit enam kunagi. Või noh, vale-Kevinit võin ju isegi näha, kui mõnda Matt Damoni filmi vaatama lähen.

Ütlen Gretchenile head aega, heidan viimase kriitilise pilgu oma käsivartele (muide, Kevin, neil pole häda midagi!) ja suundun siis tagasi lauda. Ja sa vaata vaid, ime on sündinud ja meie tšekk lebab mind oodates laual. Võimalik, et pääsen siit arvatust varem minema.

„Sul kulus seal terve igavik,“ mainib Kevin. Ta pühib varrukaga suud. Suu saab küll kastmest puhtaks, kuid määrib ära ta valge-punaseruudulise pluusi. „Kas sa kukkusid potti?“

Suudan raskustega naeratada. „Täna õhtusöögi eest.“

„Ikka.“ Kevin lükkab tšeki üle laua minu ette. „Sinu osa on 38 dollarit.“

Ma ei olekski tahtnud, et Kevin minu õhtusöögi eest maksaks, sest ma ei soovi talle võlgu jääda, kuid mul on väga raske aru saada, kuidas mu väike salat ja dieetkoola koos jootrahaga korraka 38 dollarit maksma läksid. Raamatupidaja minus sooviks tšeki võtta ja välja arvutada, kui suur mu osa tegelikult on, kuid naine minus ei taha seda õhtut sekunditki pikendada. Niisiis viskan selle asemel lauale kaks kahekümnedollarilist.

Kui Kevin laua tagant püsti tõuseb, hakkab raadios mängima „Eye of the Tiger.“ Ta naeratab mulle laialt ja pilgutab silma. „See on mu lemmiklaul. Kas „Rocky“ pole mitte kõigi aegade parim film?“

„Ma pole seda näinud.“

Kevin haarab rinnust, nagu oleksin talle just öelnud, et tapan löbu pärast kutsikaid. „Sa pole seda näinud?“

„Ei ole.“

„Noh, nüüd on teada, mida me oma teisel kohtamisel teeme.“

Otsustan ta luulumõtet teisest kohtamisest mitte hajutama hakata. Aga niipea kui ma siit välja saan, blokeerin ta Cynchis ära. Mu tegelikku telefoninumbrit tal pole, nii et ta ei saa minuga uuesti ühendust võtta.

„Ja siis,“ jätkab tema, „kolmandal kohtamisel tuleb vaatamisele „Rocky II“. Ja neljandal „Rocky III“.“

Kui me baarist väljume, kavandab ta parasjagu seitsmendat kohtamist („Rocky VI“). Käes on augusti keskpaik, mis on muidugi suurepärase aeg mu koledaid käsivarsi esile tõstva varrukate kleidi kandmiseks, aga ühtlasi ka kõige niiskem aeg New Yorgis. Mu juuksed on hoolimata juustesse jäetavast palsamist ja lokitangidega nähtud vaevast hakanud krussi kiskuma. Õnnekombel ei lähe mu kohtingukaaslase arvamus mu juuste kohta mulle praegu vähimalgi määral korda.

„Ma saadan su koju,“ teatab Kevin mulle.

Ma peaaegu lämbun seda kuuldes. „Ei, ma saan ise.“

Ta ajab pea kuklasse. „Ma ei taha eitavat vastust kuulda. Väljas on pime – milline härrasmees laseks sul pimedas üksi koju minna?“

„Ma saan ise. Tegelikult ka.“

„Sind võidakse *ära tappa*, Sydney.“

See ei tundu kuigi tõenäolisena. Ja pealegi olen ma valmis surmaga riskima, et ainult sellest tüübist eemale pääseda. Kuid tema näol on sihikindel pilk ja ma hakkam kahtlustama, et kõige lihtsam oleks lasta tal end saata. Ehkki muidugi mõista ei lase ma tal end *päriselt* koju saata. Ma elan umbes kümne kvartali kaugusel ja arvatavasti osutan kolme või nelja kvartali järel suvalisele majale ja ütlen, et see on mu kodu. Siis olen ma päris-Kevinist igaveseks prii.

„Olgu,“ torisen. „Lähme siis.“

Ta naeratab jälle. „Juhata teed.“

Arvestades, et on teisipäeva õhtu ja mitte nädalavahetus, on tänavad võrreldes nende kordadega, mil ma pärast pimedat üksi väljas olen, tavalisest tühjemad. Pealegi liigun ma enamasti rahvarohkemates paikades, aga praegu lõikan läbi elurajoonide, et asjaga võimalikult kiiresti ühele poole saada. Elumajade kant on vaiksem ja ei lehka nii vängelt uriini järele nagu tihedama liiklusega tee mu kortermaja juurde. Tänav on täiesti inimtühi ja Kevinist seltskond ei tundugi enam nii kohutav.

Ja sellegipoolest pole vähimatki võimalust, et ma näitaksin talle, kus ma elan – ma ei saaks sellest tüübist siis elu seeski lahti.

Seisatan oma tegelikust kortermajast mõne kvartali kaugusel asuva tellishoone ees. Osutan käsipuu suunas. „No nii, olengi kohal.“

Loodetavasti ta ei nõua, et ma laseksin end uksest sisse saata, kuna ma ei pääse majja. Aga tema ei paista kuskile kiirustavat.

„Mul oli väga tore, Sydney,“ ütleb Kevin mulle.

Ma ei suuda talle samasuguse komplimendiga vastata, isegi viisakuse pärast mitte. „Mhmm.“

Ta suunurk kerkib. „Kuidas oleks kallistusega?“

„Ee ...“ Silmitsen ta välja sirutatud käsi ja niiskes augustiõhus kõndides kaenla alla tekkinud higilaike. „Ma ei kallista esimesel kohtamisel.“

„Oo.“ Mõtlen juba, et ta hakkab vaidlema, aga tema ütleb hoopis: „No aga kuidas oleks siis suudlusega?“

Kas ta on nupust päris nikastanud või? Ma ei taha teda kallistadagi, veel vähem selle tüübi ligedaid huuli enda omade vastas tunda.

„No kuule,“ ütleb tema. „Ma tegin sulle õhtusöögi välja. Kas sa tõepoolest ei kavatse mind suudelda?“

Tema tegi mulle õhtusöögi välja? Millises universumi osas läheb salati eest neljakümne dollari maksmine kirja õhtusöögina, mille *tema mulle* välja tegi? „Ma ei suudle ega kallista esimesel kohtamisel,“ selgitan. Ja siis, juhuks kui ta peaks välja käima puusamüksu variandi või jumal teab mida selles stiilis, lisan: „Mul on range füüsilise kontakti vältimise poliitika.“

„Tõesti?“

Ta astub mulle sammukese lähemale. Ta kõrgub minu kohal, kuid ma tunnen sellegipoolest ta hingeõhus kolkunud õllelehka. Astun sammukese tahapoole ja põrkan vastu oma väidetava kodumaja ees olevat lühikest treppi. Libistan pilgu üle tänava ja avastan oma kohkumuseks, et silmapiiril pole ühtki teist jalakäijat. Mõtlesin, et Kevin on jobu, kuid pidasin teda ohutuks.

Suur viga.

„Kuule nüüd, Sydney.“ Ta astub veel sammukese ja nüüd on ta juba ebamugavalt lähedal. Kevin võib küll kõhn olla, kuid ta näib olevat tugev. Minust kohe kindlasti tugevam. „Sa ei saa mind niimoodi õrritada. Taevane arm, ma tahan kõigest suudlust.“

„Ma arvan, et see kohtamine on läbi,“ ütlen kindlalt.

„Ära ole selline õrritaja.“ Ta kortsutab kulmu ja ta näojooned tõmbuvad meie pea kohal rippuva tänavalaterna kumas krimpsu. „Teie, naised, olete kõik ühesugused. Sulle teadmiseks, sa ei saa ilmaski mehele, kui meest kohtamisel isegi ei suudle.“

Mu aju töötab täiskiirusel, mõeldes mu käekoti sisule ja sellele, mida annaks relvana kasutada. Gretchen andis mulle pipragaasiballoon, kuid mingil hetkel võtsin selle kotist välja, kuna see lekkis, ja pealegi pole ma kunagi olnud olukorras, kus selle kasutamine kaalumisele tulnuks. Küll on mul kotis pihustiga käte desoaine pudelike. Kas talle desoaine silma laskmine ajaks asja ära? Mõistagi tähendab see vajadust pudel oma hiiglaslikust käekotist, mille sisu koosneb hetkel arvatavasti umbes kaheksakümne protsendi ulatuses kokku kägardatud pabertaskurätikutest, üles leida.

Otsustan, et kõige parem oleks temast mööda trügida ja jooksu pista. Kvartali või paari kaugusel leidub kindlasti teisi inimesi.

„Sydney,“ ütleb tema.

Väldin temast mööda põigata üritades silmsidet. Aga Kevin on kiirem, kui ma arvasin. Ta sõrmed sulguvad mu randme ümber ja suruvad selle vastu maja krobelist tellisseina. Ta luidrad sõrmed lõikuvad mu ihusse.

„No kuule, Sydney,“ ütleb ta. „Ära kiirusta meie õhtut lõpetama. Meil alles hakkas lõbusaks minema.“